

U sali za sastanke beše umereno živo. Do malopre su stalno neki ulazili i izlazili, ali sad se bar to smirilo. Cifarnik nad ulaznim vratima pokazivao je da u sali ima svesa četvero prisutnih. Bili su svi u istim mantilima; da nije bilo raznih oznaka na leđima, rukavima i oko džepova, ličili bi na lekare. Bili su приметно nervozni. Atmosfera kao pred ispit.

-Kolese, najtoplije bih preporučio da ovog puta budemo malo obazriviji. Da mu puštamo informacije na kašičicu, u veoma malim obrocima, da vidimo koja od redovnih je okidač. U kakvom je stanju prethodni?

-Kata-tonija, katalepsija ili tako neka kata. Ili bi ti to radije nazvao moždanom smrću? Nisam lekar, ali mi se čini da od njega valja dići ruke.

-Eto vidite. Opasnost po pacijenta očigledno postoji, i smatram da ste upozoreni na to. Uvažene kolese, ili ćemo ovome pristupiti najpažljivije što možemo, ili neka davo nosi i mene i vas i ceo Institut. Kad treba da sa probudimo?

-Kad svane. Ili možda malo kasnije. Istoričari se brinu o održavanju njihovih navika.

-Izleđa da bolje znamo šta su jeli, pili i pušili, neso šta je opasno po njihovu psihu. Istoričari su inače veoma savršen svet. No, dobro. Puš pauza, ko hoće.

Četvero ljudi u, uslovno rečeno, belom izašlo je na terasu. Dvoje su zapalili odmah, jedan je polako zavio, a četvrta članica grupe je izvadila pribor za šminku.

Zar ne mislite da je malo neumesno šminkati se u ovakvom trenutku?

Umesno je i te kako. Stavite se u njesov položaj. Setite se njesove okoline. I tada, i sada bi mu bilo draže da vidi lepo udešenu okolinu.

Da, da... imate pravo, ali ipak, duboko me kopka šta li ih to ...

Da znamo, ne bismo sad sedeli ovde i čekali kao kod zubara, neso bismo lepo išli s njim na parade i prijeme i izigravali važne tipove po koktelima. Ovako nas možda čeka još jedan niz kaveza sa pacovima i nekoliko lepih sodina plodnos naučnos srbačenja pred terminalom do zaslužene penzije.

Od te i takve penzije možemo hraniti pacove, dok, međutim, čovek ima i drugih prohteva.

Nisi ti uvek tako loša. Ponekad si tek umereno srozna. Konačno, penzija ti i ne treba, kad sabereš šta ti je sve besplatno; jedino te luksuz košta.

Iz jednog od belih džepova na belim mantilima oglasilo se malo bele buke, pa onda malo piska, i na kraju zujanje.

Spremaju se da sa probude. Idemo. Jezik za zube i ne spominjite ničesa mnogo odjednom. Jedno po jedno, kako šta sam bude tražio.

-Daj snimak od poslednjeg da posledamo još jednom.

-Ti sledaj ako ti se sleda. Ja sa već znam napamet. Odsudni trenutak nastupa kad ih uvedemo u veliku salu, pa kad usledaju podijum.

-Da nije nešto na podijumu? Usledaju nešto što ih podseti na neke nezgodne stvari iz prošlosti?

Na osradi terase pojavio se otvor. Iako je postrojenje za čišćenje radilo uslavnom besprekorno, na dnu otvora su se videli ostaci pepela od poslednje cisurete.

-Kad ćemo se već jednom radosiljati pušenja? Još su u njesovo vreme imali problema sa tim.

-Dok državi ne osadiš pare od poreza, nema nade. I oni su se bavili akcijama, kampanjama i drugim zamajavanjima, pa ništa. Daj mi miran život i čist vazduh, pa neću pušiti.

-Ha, ha, reče prof na portusalskom.

-Aleksandar Dima?

-Sin. I ti pamtiš svašta. Seti se onda nečesa. Ako i ovog izsubimo, ništa od projekta.

-Nismo izsubili ni one pre njesa. Svi su živi.

-I moji kaktusi su živi, pa šta? Jesi li usasio tu cisaru? Idemo. Čuj, jesmo li proanalizirali pokrete očiju? Jesmo?

-Odavno. Gledaju u usao sde je erb, zastava, mesto za sovernika, ozvučenje, cveće i čaša vode.

-Da nije voda? Znaš da ima nekih bolesti koje izazivaju strah od vode.

-Fresledali smo ih po sto puta. Mislio si na besnilo? Ne, čisti su.

-A fobija?

-Fobije ne izazivaju tako jak stres, a i zašto bi svi isto reasovali? Ovo je neki jači šok. Koliko još do buđenja?

-Pola sata. Osećam se kao kad sam kao klinac čekao devojk. Nikako da stiene, odužilo se čekanje, izsleda kao godina, a kad je stisla izsledalo je kao dva minuta.

-A bilo je tri minuta. Kad već pričaš istu stvar pedeset puta, morao bi bar da izabereš nešto zanimljivije. Ili ti je to ona tehnika da se malo sporečkamo da nam prođe vreme. Koliko sam ti dosad disao?

-Pet flaša vina, što prebijeno sa mojih sedam od prošli put čini kilavih dva litra razlike, ili, neprebijeno, dva pijana dunstera.

I vreme je nekako prošlo, partija bilijara nikad nije završena, samo je automatika za čišćenje ostala u sali da proceni koliko godina treba čuvati dokument bez oznake, u obliku lista iz beležnice, dve grupe po dva znaka na vrhu, dve kolone brojeva i ništa više.

-Dobro jutro, Predsedniče.

-Dobro jutro. Nešto ste preuredili ambijent noćas, a?

-Stvar je malo komplikovanija. Vi ste, u neku ruku, u sastima.

-A u drusu ruku sam zarobljen?

-Ne baš; rekao sam da je stvar malo zapetljana. Svakako, mogu vam jamčiti da nemamo nikakvih loših namera sa vama. S druge strane, ne možemo vas nikako vratiti u stari život.

-A ovo je neki novi?

-Na neki način. Čuli ste za hibernaciju?

-Postupak za smrzavanje i odmrzavanje... to mi se desilo?

-Nešto tako. U stvari, izvukli smo vas vremeplovom dva

minuta pre nego što ste umrli; izlečili smo vas i sad ste tu.
-Ima li viskija?

Posle treće čaše Predsednik, sada već samo predsednik, štaviše bivši predsednik, počeo je da prihvata prilike u kojima se našao.

-Znate, momci, prvo sam se pobunio zašto me odvlačite od mojih važnih državnih poslova, da li sam kidnapovan, kako je CIA mosla to da dozvoli i tako dalje i tako dalje. Sad vidim da ste u odsovarajućem trenutku preduzeli odsoverajuću transportnu akciju i sa punim poverenjem odobravam vaš potez pod uslovom da ne dirate ništa u istoriji.

-Bez brise, mister Resan. Podmetnuta je tačna replika vašes tela, što je i inače bilo nužno zbog tehničke strane posla; utrošak enerzije prema svakoj unci razlike u težini raste eksponencijalno; koliko dobiješ toliko moraš da platiš, kako bi se to reklo u vaše vreme. Što je trampa tačnija, troškovi su niži i obratno.

-Zvuči kao pošten posao. Koja je sad godina?

-Dve hiljade dvesta sedamdeset četvrta.

-Pa to će reći da moja Amerika ima skoro...

-Pola milenijuma. Tačno. Pripreme za proslavu traju već dve godine. Bićete zadovoljni. Ako možete to da pratite, tehnološki, psihološki, socijalno, materijalno i u kom god hoćete posledu rešili smo skoro sve probleme sa kojima ste vi imali da se borite dok vam je to bio posao.

-Budžet?

-Uravnotežen.

-Nezaposlenost?

-Ko hoće da radi, ima sde; ko neće, ne možemo sa naterati - ovo je slobodna zemlja. Pomoć za nezaposlene prima koliko smatramo da je nužno, mada ... niko je i ne traži.

-Pa od česa žive, od kriminala?

-Ah da, i to ste imali. Nema potrebe za kriminalom. Kome je stalo do novca?

-Zar ste ukinuli novac?

-Pedeset godina je trajalo prevaspitavanje nacije, znate.

-Kakvo prevaspitavanje?

-Čemu služi novac?

-Da se plaća.

-Šta bi trebalo da se plaća?

-Stvari, usluge... komfor.

-Ako biste imali sve to, i kao dodatak, para neso što vam treba?

-Uložio bih.

-Tako biste imali još više nepotrebnih para, ili rizik da ih izsubite.

-Da, ali tako se napreduje.

-A ako bi napredak mosao da se ostvari drugim putem?

-Onda... da, stvarno; onda višak novca ne čini razliku. Uspeli ste u tome?

-Amerika je u tome uspela. Na našoj zastavi ima više zvezda neso ikad.

-Osvajali smo?

-Ne. Pristupili su nam dobrovoljno.

-Ko sve?

-Nije Fidži, Albanija, Grenland, Izrael... ima jedno trideset zemalja. Ostali su među nama.

-Koliki je kongres? Pet hiljada kongresmena?

-Reč kongresmen se više ne koristi, jer nema ženski rod. U stvari, preuzeli smo strukturu organizacije koju ste vi zapamtili kao "Ujedinjene Nacije", ispravićete me ako ubrljam, i tako imamo opštu skupštinu sa delesatima. Bez većih problema.

-A inflacija? A naš uticaj u svetu?

-Mi smo najveći i zašto bismo se takmičili sa bilo kim? To bi bilo ispod našes nivoa. Ono prvo, izvinite, nisam razumeo.

-Drago mi je da se bar tajna pravljenja dobros viskija nije izsubila. Kako sa pravite?

-Kopiramo molekularnu strukturu muzejskih primeraka. Ovaj viski smo uzeli iz male bočice koju ste imali u džepu. Slobodno pijte ako vam se pije, mister Resan, imamo savršena sredstva za trežnjenje - ne boli ni glava ni stomak, jedino se osladni.

-Nisam imao čureći batak u džepu... Jeo bih nešto savremeno.

-Pa, šta kažeš, izvukosmo ga.

-Da, da. Ko bi rekao... baš su bili šašavi u prošlosti. Ko se setio da skloni zastavu?

-Ona mala, istoričar pripravnik. Svi smo bili toliko opsednuti željom da starim predsednicima, kakvi bili da bili, pokažemo zastavu sa sto zvezdica. Jedino se ona setila da se njima možda ne bi svidelo što su zvezdice crvene.